

Social- og Ældreudvalget Social- og Ældreministeren

Randers 28/5 2021

Udligning mellem kommunerne kontra statsligt finansieret

Før 2021 blev underskud til anbringelser af børn finansieret af staten, hvilket efter intentionen betød, at kommunerne kunne anbringe de børn de ønskede, uden at skulle skele til om kommunens budget led heraf. Siden 2021 har Social- og Ældreministeriet ændret dette til, at det er kommunerne der skal udligne med hinanden omkring anbringelser af børn. Det betyder, at kommunerne konkurrerer med hinanden om en udgift om at adskille børn fra deres familie og det finder vi etisk forkasteligt. Børn er ikke en handelsvare, som kommuner skal drive rovdrift på at konkurrerer med de øvrige kommuner om hvem der kan have flest, så en kommune ikke skal betale for de øvrige kommuners anbringelser. Derfor bør anbringelser af børn udlignes med staten for hver enkelt kommune, så der ikke fortsætter denne rovdrift med sårbare børn.

For at kommunerne ikke skal anse anbringelser af børn som en indtægtskilde, så bør der ses på retssikkerheden for børn, som vi har redegjort for mange gange, hvordan Social- og Ældreudvalget kunne indføre bare grundlæggende retssikkerhed. Men ikke engang de moraliserende politikere er fjernet fra afgørelserne, hvilket virkelig er krænkende. Rigsrevisorerne statuerer år efter år, at kommunerne ikke overholder lovgivningen, og det er uanset Tarsk Forces fra Socialstyrelsen, der ingen forskel gør.

Hvad der ikke bliver udlignet på - vil kommunerne ikke bevilge

Forebyggende foranstaltninger, tidlig indsats, indsats til børn og voksne med handicap i hjemmet, beskæftigelsesindsats (som vi jo lige har læst at forsøget i Assens Kommune førte til færre anbringelser, jf. <https://www.kristeligt-dagblad.dk/danmark/naar-foraeldre-kommer-i-job-mindskes-udsatte-boerns-risiko-anbringelse>) er mærkeligt nok ikke understøttet af flertallet i Folketingets partier ved udligning. Det betyder, at når kommuner får refusion hver måned til disse indsatser, så er det som at tisse i bukserne, for det kommunerne låner hver måned til disse ydelser, bliver ikke udlignet. Det giver med andre ord ingen mening at give refusion uden udligning, da kommunerne ikke vil bruge af disse ydelser, der er til stor gavn for familier og samfundet.

De nedbrydelige indsatser, kontra de opbyggelige indsatser

Der er klar evidens på, at anbringelser kun forringer børns liv både på kort og lang sigt, og det eneste det gør, er at det koster virkelig mange penge, som kommunerne driver rovdrift på ryggen af børn ved i dag. Vi vælger at kalde denne udgift til anbringelser for de nedbrydende indsatser, da anbringelser kun gør skade på børn, jf. Statsrevisorerne, der i over 10 år ikke har kunne påvise at børn gavner af anbringelser. Det er også en dårlig forretning med den dyreste indsats med dårligst resultat.

De billigere indsatser, som forebyggende foranstaltninger (også for det anbragte barn), tidlig indsats, indsats til børn og voksne med handicap i hjemmet/under anbringelsen og beskæftigelsesindsats, vil vi kalde de opbyggelige udgifter, da alle undersøgelser heraf viser, at det gavner både familier, børn og samfundet. Sidstnævnte, fordi de opbyggelige indsatser skaber god

trivsel for barnet, forældre og borgere generelt. Vi familier er bare den bedste løsning, jf. https://www.altinget.dk/boern/artikel/dpu-mette-frederiksen-boer-kalde-sig-familiernes-statsminister?fbclid=IwAR3hiS2QLDxI_cTQMOWtJNWdtDdd7v9LPl5dT3XWErcnxZGs3bnoxwBwqlg Men disse opbyggelige og samfundsnyttige indsatser er der ikke udligning på, trods refusion, så derfor bliver de indsatser ikke bevilget, da kommuner agerer efter at konkurrere med de øvrige kommuner.

Hvad betyder det?

Det betyder, at borgere med udfordringer ikke får den indsats Serviceloven foreskriver, da kommunerne både skal holde sig indenfor servicelofterne i Budgetloven og derved har ganske få midler til de opbyggelige indsatser. Det har kommunerne kun ganske få midler til, da kommunerne grundet den nuværende konkurrencesituation med anbringelser mellem kommuner ikke har råd til øvrige opbyggelige indsatser, da de nedbrydelige indsatser ved anbringelser sluger alle midler. Derfor duer det heller ikke at udligne mellem kommuner på de nedbrydelige indsatser. Det er en dårlig investering med dokumenteret ringe udfald, kontra en billigere tidlig opbyggelig indsats, hvor der jo desværre ikke er udligning i dag.

Det er jo underligt at der ikke er udligning, da vi for 1 år siden skrev til Social- og Ældreministeren vedrørende L196 om udligning på det kommuner modtager refusion på, at vi ville have indsatserne i hjemmet til familier ligestillet med de økonomiske incitamentsstrukturer der er til anbringelser. Vi gjorde opmærksom på vigtigheden af, at refusionen til en familie skulle samles, så økonomien til familien som enhed blev understøttet som til plejere. Der skulle ikke være økonomiske incitament for kommunerne til at vælge anbringelse – den nedbrydende indsats, kontra sætte støtte ind i hjemmet til tabt arbejdsfortjeneste, indsatser til børn med handicaps mv. Hertil svarede Social- og Ældreminister, Astrid Krag (S), at indsatsen til en familie skulle samles ud fra forældrenes personnummer med børnenes personnummer både i hjemmet, men også under anbringelsen fortsat. Derfor er det gruopvækkende at opleve, at Udligningsloven ikke udligner på de opbyggelse indsatser i familier, men heller ikke de forebyggende foranstaltninger under anbringelser for barnet.

Så grundet manglende udligning på de opbyggelige indsatser er der stadig kun økonomiske incitament for kommunerne ved nedbrydelige indsatser i form af anbringelser, grundet udligning. Når vi har redegjort herfor, for et år siden, jf. <https://www.ft.dk/samling/20191/lovforslag/L68A/bilag/27/2149749.pdf> så er vi noget paf over at Folketingets partier ikke har ændret disse økonomiske incitament til at tvangsfjerne børn, og ikke har gjort op med at gøre børnene til en handelsvare mellem kommunerne, ved udligning mellem kommunerne.

Tabt arbejdsfortjeneste kontra en plejes løn

En pleje kan få op til 60.000 kr. Om måneden for et barn, og det er ikke usædvanligt at med børn med handicaps, så ligger lønnen for plejen på over 40.000 kr. I måneden, ved siden af penge til kost, ferie, tøj, transport mv. Plejen sender det anbragte barn i specialinstitution og har derudover nogle flere plejebørn, som plejen også får omkring 40.000 kr. For per barn. Disse lønninger får kommunerne udligning på.

Hvad kan en forælder maksimalt modtage i tabt arbejdsfortjeneste, for at gå hjemme med barnet og ikke kunne arbejde ved siden af, ofte grundet manglende specialtilbud? 32.671 kr. I måneden, fratrukket den transport man ville have haft til arbejde, så man ikke stilles bedre end hvis man arbejdede. Tabt arbejdsfortjeneste får kommunerne ikke udligning på.

Der er tale om en langt lettere tjans for plejerne/børnehjem, men alligevel lønnes de bedre end forældre på tabt arbejdsfortjeneste. Hvis Socialordførerne skulle være det mindste i tvivl om den

opstillings formål, så gentager vi gerne, at vi ikke vil behandles ringere som forældre, end plejere, der driver mini-børnehjem. Den familiefjendtlige indstilling via økonomiske incitament bunder ikke i andet end moraliserende illusioner om anbringelsesindustrien. For vi har jo set virkeligheden på TV2 i 'Nødråb fra Børnehjemmet'. Grunden til at vi ikke har set samme fra plejerne, er at tv-kanaler ikke kan bruge optagelser fra plejeres private hjem. Men ved plejere huserer samme forråelse som på børnehjemmene.

De fattige kommuner

Det er sympatisk nok, at udspillet 'Børnene Sidst' vil give fattige kommuner tilskud til de mange tvangsfjernelser. Problemet er bare, at dette igen diskriminerer grundet de manglende opbyggelige indsatser i familierne i de fattige kommuner. Vi finder derfor, at fattige kommuner skal kunne søge bloktilskud fra staten til de opbyggelige indsatser til familier, som listet for oven. Dette vil ligestille opbyggelige indsatser med de nedbrydelige indsatser. Hvis Folketinget skulle blive grebet af gode intentioner, så kan partierne også finansiere de manglende specialiserede tilbud til børn via finansloven. Det er slet ikke så svært, som Social- og Ældreministeren gør det til.

Sammenfattende

Vi opponerer mod de uværdige uansvarlige økonomiske incitament til at tvangsfjerne børn og tjene penge via udligning mellem kommunerne. Dette udgør uværdig behandling af børn, at gøre børn til en handelsvare for kommunerne, via nedbrydelige indsatser. Det er malbehandling af børn og af statens finanser.

Vi anholder Folketingets partier for at diskriminere familier og stille familier ringere økonomisk end anbringelsers økonomiske understøttelse, via Budgetloven, Refusionsloven og Udligningsloven. Dette udgør integritetskrænkende og uværdig behandling af familier og børn, som bliver tvangsadskilt grundet kommuners økonomi, og ikke på baggrund af barnets trivsel.

De opbyggelige indsatser til familier bør udlignes mellem kommunerne, da de opbyggelige indsatser har en gavnlig effekt på børns trivsel. Det har nedbrydelige anbringelsesindsatser ikke, hvorfor udligning ikke bør ske på anbringelser imellem kommunerne, men med staten, som bør ligestille bloktilskud til anbringelser med bloktilskud til de opbyggelige indsatser. De forebyggende foranstaltninger til barnet under anbringelsen hører jo til de opbyggelige indsatser, hvorfor hvorfor dette ikke skal forvirres med manglende understøttelse af det anbragte barn. Nu plejere og børnehjem understøttes via udligning, så bør beskæftigelsesindsatsen for forældre ligebehandles med refusion og udligning. Alt andet er familiefjendsk, og det er langt fra de fleste partiers grundværdi i deres partiprogrammer.

Det er krænkende at vi har et Folketing med politikere, hvor flertallet føler at de kan gøre indsatsen meget bedre overfor børn end forældre, trods massiv dokumentation for, at det gør staten ikke. Det er både spild af penge at blive ved med at bruge store summer med midler på nedbrydelige indsatser som anbringelser med ringe resultater, uden at tænke i børns trivsel ved forebyggende indsatser før en anbringelse og under en anbringelse til børn og forældre. Her svigter Danmark sine internationale forpligtelser i medfør af Menneskerettighedsdomstolen. Det har vi redegjort for er Danmarks forpligtelse: At arbejde proaktivt mod en hjemgivelse af et barn, som vi har redegjort for flere gange.

Konkurrencetyrraniet mellem kommunerne på anbringelser grundet udligningen mellem kommunerne fastholder børn i anbringelser, selvom børnene får det værre og værre under anbringelsen og ville have langt større trivsel hjemme ved deres forældre. Det har vi læst adskillige eksempler på i medierne, så Social- og Ældreordførernes behov for at redde nogle børn via nedbrydelige indsatser, kunne vi rigtig godt bruge på de opbyggelige indsatser. Det vil forebygge

omsorgssvigt i anbringelser og i familier, og give et større økonomisk afkast at investere i opbyggelige indsatser.

Venlig hilsen
Kristina Kiettelmann Jensen
Formand for Klip – Forældre til anbragte børn

